

**DASHAMIR
DINI**

BIBLIOTEKA
SHTETIT

854-1

D.52

Stacione të reja

vjersha

DASHAMIR
DINI

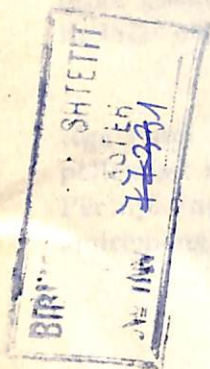
8SH-1

052

Redaktor:
Pandeli Koci

STACIONE
TË REJA

vjersha

12060

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

NJERËZ TË VITIT 2000

Në bulevardet e vitit '77 të shekullit XX
me gratë e tyre shëtisin të parët njerëz të vitit 2000.
Nuk zbritën ata në këtë qytet nga ndonjë raketë,
as nga kapakët e romaneve të Zhyl Vernit nuk
shkanë si fantazi.

Po drejt nga dyert e një «skode» zbriti njëri,
nga dyert e një traktori të rëndomë doli tjetri,
duke kënduar një këngë pune me gjysmë zëri,
hodhën me shokët nga një teke fërneti.

Nga trupi ata viniq njeri i shkurtër, tjetri i gjatë,
pëllëmbët i kishin të ashpra, të rënda si vare.
Për një anekdotë të bukur qeshnin me zë të lartë,
«mirëmëngjes», «mirëmbërëma» përshëndesnin si
dhe ne.

**Veçse nga ndërjegja vimm një çikë më vigan,
në kokë mbartnin një mendim përherë të ri
dhe kur shokët u dërgonin kartolina nga çdo anë —
u uronin Vitin e Ri 2000.**

...
...
...
...
...

...
...
...
...
...

...
...
...
...
...

NDËRSA

shprehur me shprehje të forta të urrejtjes
të qytetarëve të Kosovës kundër
qeverisë së Beogradit

Ndërsa armiqtë presin frytet e bllokadës,
një nënë malësore
zbriti sot në varrezat e dëshmorëve
dhe vendosi tek koka e të birit
një kurorë të re
me kallza të arta, gruri
dhe tri gëzhoja të boshatisura
nga pushka e mbesës vuri.

Një nënë malësore
zbriti sot në varrezat e dëshmorëve.

1948

...
...
...
...

ATË MBRËMJE KORRIKU

*Më 7 korrik 1979 partia e qeverisë kineze
na dërgoi letrën famëkeqe për
prerjen e çdo ndihme.*

Ata me cinizëm deklaruan: bllokadë,
Por ne si zakonisht i ngjitëm shkallët e auditorëve,
i buzëqeshëm njëri-tjetrit
dhe përshëndetëm:

Mirëmëngjes!

Në fusha nga po ato farë që kishim mbjellë
korrëm po aq grurë sa ç'prisnim të korrnim,
(ndërsa ata që mbollën erën, korrën furtunën)
dhe kur shkuam për të ngrënë drekë
i thamë shoku-shokut:

Drekën e mirë!

Fabrikat gjithashtu vazhduan të villnin tymin e zi.
Dielli po nga Cukali ishte zgjuar,
po drejt perëndimit zbriti drejt Taraboshit
dhe ne i uruam:

Natën e mirë!

Çdo gjë ish e zakonshme atë mbrëmje korriku
vetëm dritat e shtëpive ndenjën ndezur deri vonë,
dikush priste të afërmin të kthehej nga mbledhja e
organizatës,
dikush vijat përfundonte në projektet përgjysmë të
lënë.

BJESHKËT E NAMUNA

Hej, bjeshkë lakuriqe me kokën mbi re,
që erëra dhe borëra mbani mbi shpinë,
me sy të verbër dhe të errët shpelle
po vijmë me kazma t'u heqim magjinë!

Po ne nuk jemi as dreqër, as shtriganë
që me formula bëjmë magji e çmagji,
s'na kanë parashikuar orakuj e fatthënë,
emrin e kemi njerëzorë: Rini.

Jemi bij të rinj të kësaj toke të vjetër.
Çdo njeri nga ne është thjeshtë një njeri,
baballarë që veç trimërisht dinë të vdesin
kemi etër
dhe nënë më njerëzoren, të pavdekshmen Parti.

Nën muret e shembura
 akrepët e orës të ngulitur mbetën
 në shtatë e njëzet,
 por njerëzit
 nuk u thyen
 nën peshën tragjike
 të çasteve të datës-pesëmbëdhjetë.¹⁾

Ata u ngritën
 duke e ndier veten të plotfuqishëm mbi tokën
 dhe si një ortek,
 që vazhdimisht rritet,
 përtej shtatenjëzetës
 e frokullisën kohën.

1) Është fjala për tërmetin e datës 15 prill 1979

NJERËZ NËPËR NATË

Ecim dhjetë vetë në relievin e rreptë,
një vig mbajnë të dhjetë me radhë,
djegin me flakë natën e errët,
në dhjetë duar, dhjetë pishtarë.

Nuk janë ata pelegrinë, as shenjtorë,
që mbartin shën Mërinë në malet me re,
por që të dhjetë janë minatorë,
që çojnë për lindje një nënë të re.

Bijë nuk e ka më i vjetri prej tyre,
grua s'e ka as më i riu,
por që të dhjetë si forcë natyre,
s'i ndal tufani, shiu.

Ndonëse asnjeri fis nuk e ka,
ata i lanë krevatet të dhjetë;
çdo njeri për të ndihej vëlla,
tek ajo shihetë motrën e vet.